

onze wereld

NEDERLANDSE ORGANISATIE VOOR INTERNATIONALE BIJSTAND

WIJ, NEDERLANDERS

klinkt ons vertrouwd in de oren. Ondanks het vele, dat Nederlanders van elkaar scheidt, is het „wij Nederlanders“ een gaarne en vaak met trots en vreugde beleden begrip.

„Onze wereld“ ligt verder weg in ons begrippen-arsenaal.

De felle politieke en ideologische geschillen, die ook Nederlanders steeds weer in angstige spanning en aanhoudende onzekerheid brengen; de tragische botsingen tussen de rassen; de spanningen ontstaan uit grote en steeds duidelijker aan de dag tredende welvaartsverschillen, bewijzen echter dat de wereld naar eenheid groeit. Met vreugde kan worden geconstateerd, dat geleidelijk aan „onze wereld“ ook meer positieve betekenis krijgt. Dat grenzen niet alleen van buitenaf worden weggevaagd, doch ook van binnen uit worden doorbroken en verwijd, tot wereldwijd.

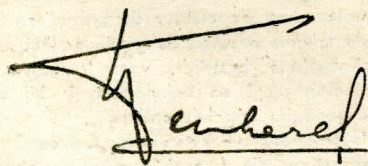
Het bestaan van de Nederlandse Organisatie voor Internationale Bijstand met deelname van zovele en zo velerlei personen en organisaties is er een verblijvend bewijs van.

Ik meen echter, dat dit proces nog een sterke stuwung nodig heeft, omdat nog velen onder ons zich méér bewust moeten worden van deze zekerheid: dat ons aller lot een gemeenschappelijk lot is, ons aller toekomst een ondeerbare toekomst.

Eerst wanneer „onze wereld“ een soortgelijke inhoud krijgt als het „wij Nederlanders“, heeft onze hoopvolle verwachting recht en reden van bestaan.

Aan deze vorming een bijdrage leveren is de zin van dit orgaan.

Van harte begroet ik dit eerste nummer van „Onze Wereld“ en wens het een vruchtdragende arbeid toe.

Prins der Nederlanden,
Algemeen voorzitter.

Foto
Meyboom

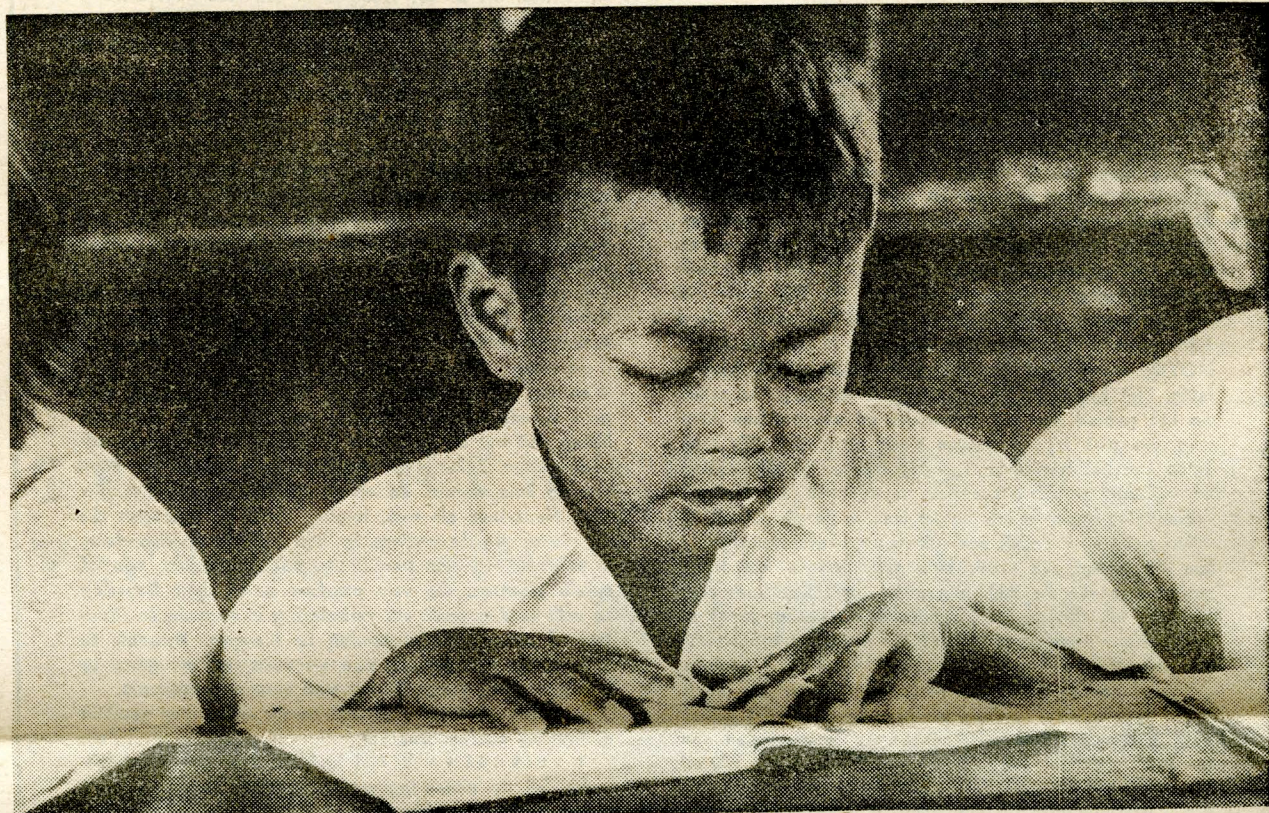

Foto UNESCO

Ware beschaving kan men niet aanleren, wel meedelen. Elk kind is ontvankelijk voor deze mededeling, ongeacht nationaliteit, kleur, ras of cultuur.

De beschaving van een volk leeft niet van de vervolmaking van de technische apparatuur en de verhoging der materiële welvaart; maar van het ten dienste stellen van dit alles aan DE mens. Er zijn jonge volken, die wachten op en afhankelijk zijn van de ware beschaving van het Nederlandse volk.

ER wonen 2600 miljoen mensen op de wereld; per dag komen er 85.000, per jaar 30 miljoen bij.

Een derde deel van die 2600 miljoen mensen woont in Noord-Amerika, Australië, Zuid-Afrika en Europa; betrekkelijk welvarende gebieden. De 900 miljoen mensen, die daar leven, hebben zo goed als geen last van honger, volksepidemiën, werkloosheid en armoede. Zij beschikken over goede landbouwmethoden, geweldige technische middelen en een goed georganiseerde economie.

Tweederde van de wereldbevolking woont in Azië, Afrika en Zuid-Amerika. Dat zijn de zogenaamde minderontwikkelde of achtergebleven gebieden. Zij worden gekweld door de geesels der werkloosheid, door volksziekten, die onvoldoende of in het geheel niet worden bestreden, door hongersnood soms en weerloosheid tegenover natuurrampen. De wonderen der techniek zijn er voor het grootste deel onbekend. Landbouw, industrie, medische zorg, onderwijs en volkswontwikkeling leiden een uiterst gebrekkig bestaan; arbeidsprestaties blijven ver beneden het minimum als gevolg van ziekte en ondervoeding; gebrek

OP GROND VAN DE FEITEN

aan voedsel en gebrek aan energie veroorzaken elkander en bewegen zich in een vicieuze cirkel. Het leeftijds-gemiddelde ligt relatief zeer laag.

Het zijn deze feiten, die ons er toe hebben gebracht in een nieuwe terminologie de mensheid op te delen in twee categorieën: de have's en de have-not's. De goederen der wereld zijn in werkelijkheid allang niet meer het eigendom van de mensen in de wereld, d.w.z. van allen, van heel de mensheid. Door allerlei oorzaken is er een verdeling dezer goederen over de wereld tot stand gekomen, die één en al onrechtvaardigheid is, omdat zij de mensen op wereldschaal indeelt in bezitters en bezitlozen. De opeenhoping van technische middelen en mogelijkheden op een beperkt gebied, de technische en economische macht in handen van een minderheid, betekenen voor de meerderheid onmacht en onmogelijkheid om menswaardig te leven en soms zelfs om simpelweg te leven.

De NOVIB wil in haar werk van voorlichting en publiciteit — o.a. door middel van deze krant — het Nederlandse volk met de feitelijke wereldsituatie confronteren, alsook

het Nederlandse volk en zijn regering prikkelen tot daadwerkelijke, zinvolle en efficiënte actie, gericht op een verantwoorde Nederlandse bijdrage tot de ontwikkeling der minderontwikkelde gebieden.

Er is groeiend besef, dat allen verantwoordelijk zijn voor het wel en wee van heel de wereld en dat bestaansonzekerheid in één deel van de wereld op den duur voor allen levensgevaarlijk is. Geen enkel land kan nog zijn vitale problemen in isolément oplossen. Als Nederland alleen bezorgd zou zijn voor het Nederlands belang, dan koestert Nederland een zinloze bezorgdheid. Dat is het wat wij in deze periodiek verschijnende krant, in folders en brochures, langs alle mogelijke wegen van voorlichting en publiciteit, graag willen duidelijk maken en toelichten. De concrete plannen, waarmee NOVIB binnenkort te voorschijn hoopt te komen, zullen dan ongetwijfeld ontvankelijkheid en actieve belangstelling aantreffen bij een goed geïnformeerde Nederlandse bevolking, die van de feiten op de hoogte is en die haar verantwoordelijkheid voor het welzijn van de wereld nadrukkelijk wenst te belevan.

onze wereld

april 1957 1e jaargang no. 1

„ONZE WERELD“ IS EEN UITGAVE VAN „NOVIB“

Nederlandse Organisatie voor Internationale Bijstand.
Noordeinde 68a, Den Haag • telefoon 01700—111663 • giro 645300.

Alle artikelen kunnen, zonder voorafgaand overleg, geheel of gedeeltelijk worden overgenomen, tenzij in de tekst anders wordt bepaald.

WAT NEDERLAND KAN DOEN

In de laatste jaren hebben wij in Nederland zoveel gehoord over technische en economische hulp aan minder ontwikkelde, arme landen, dat het onderwerp afgezaagd dreigt te worden. Toch is het goed hier te herhalen dat veel Nederlanders diep doordrongen zijn van de grote behoefte aan bijstand en ook aan de morele verplichtingen die dat meebrengt voor de meer welvarende en technisch en sociaal beter toegeruste landen.

Dat bewustzijn kan alleen levend blijven, als de situatie telkens weer opnieuw onder onze aandacht wordt gedrukt. Men moet het dan NOVIB maar vergeven, als het zulks met kracht en aandrang blijft doen. Want de nood wordt niet minder, omdat we er al tot vervelens toe over hebben gehoord.

Er is één perfect middel om werkelijk geïnteresseerd te worden en te blijven: namelijk er daadwerkelijk deel aan te hebben.

De kernvraag is dus: wat kan Nederland doen?

Op het eerste gezicht lijkt dat weinig. Is Nederland niet een klein land, met weinig invloed op het wereldgebeuren? Is het niet voldoende, dat wij op de 6e plaats staan van de deelnemers aan het technische hulpprogramma van de Verenigde Naties?

Als we lezen, dat de Nederlandse regering ettelijke jaren achtereenvolgend tot standkomen van SUNFED bepleit, en de grote mogelijkheden daar niet op ingaan, wat kan Nederland dan doen? Natuurlijk — we verwachten van onze vertegenwoordigers, dat zij de zaak later nog eens te berde zullen brengen. In de hoop dat dan meer kan worden bereikt. Maar moeten we het dan verder laten bij het spelen van de rol van roepende in de woestijn?

NOVIB is overtuigd, dat wij het daarbij niet moeten laten. Het betreuren of afkeuren van de gang van zaken op het gebied van de technische en economische hulp mag ons niet bij de pakken doen neerzitten. Als men vindt, dat het tegenwoordige programma onvoldoende is of verkeerd wordt uitgevoerd, moet men het niet bij critiek laten, maar er iets beters voor in de plaats stellen. Allereerst — en dat is heel direct en heel belangrijk — kan Nederland zijn reeds belangrijke rol in het hulpprogramma van de V.N. nog uitbreiden. Dankbaar constateren wij, dat de Nederlandse delegaties op de bres staan voor nieuwe, constructieve ideeën en werkmethode. Die zakelijke en morele steun heeft het hulpprogramma dringend nodig. Met Denemarken en Noorwegen deelt Nederland de eer, vóór te staan in de rij der volken voor wat betreft de hulp, uitgedrukt in procenten van het nationaal inkomen (0.0139 % in 1956). Maar, als wij de bijdragen van de „ontvangende“ landen in het programma van de V.N. meetellen, wordt onze bijdrage verre overtroffen door Burma en Honduras.

Daarnaast constateren wij dankbaar het door de Kamer genomen en door de regering overgenomen initiatief om — zij het op beperkte schaal — enkele projecten in het buitenland te entameren (motie Ruygers c.s.). De eenstemmigheid van de volksvertegenwoordiging vóór deze zaak is zeer verblijdend.

Maar nog eens — moeten en kunnen wij niet méér doen? Als we die vraag ernstig nemen — er een gewetenszaak van maken — zijn we daar niet zo gemakkelijk van af.

En het antwoord is lang niet altijd via onze portemonnaie te geven.

Echte belangstelling voor andere volkeren

Echte belangstelling kan ons helpen te leren begrijpen wat er komt kijken om een heel volk in een snel tempo nieuwe wegen tot een menswaardig bestaan te wijzen. Wij critiseren zo gemakkelijk en weten zo weinig. Tekort aan kapitaal en technische kennis is nog minder erg dan tekort aan opvoeders en leiders, aan organisatie en mensen om de ontwikkelingsplannen uit te voeren. In Portorico noemde men het programma met recht „zich aan de schoenveters uit het moeras trekken“.

Begrip voor de bijkans onoverkomelijke moeilijkheden heeft niets te maken met sentimentaliteit, die meestal maar tot een strovuurtje van belangstelling leidt. En ook niets met romantiek, die al het vreemde in een roze licht zet.

Begrip moet leiden tot een gevoel van solidariteit en tevens op solidariteit gebaseerd zijn. In deze moderne wereld zijn de volkeren op elkaar aangewezen en van elkaar afhankelijk. Dan kunnen wij ons ook niet afzijdig houden en anderen hun eigen boontjes laten doppen in de valse hoop dat men dan ook ons met rust zal laten.

Solidariteit betekent óók: van weerskanten iets voor elkaar over hebben en daarvan wederzijds profiteren. Nederland is in zo'n hoge mate aangewezen op nauwe relaties met de hele wereld, dat wij die les van solidariteit wel hebben móeten leren. Het komt er nu op aan dit te tonen.

Solidariteit kan niet alleen maar in gevoelens en woorden tot uiting komen. Zij moet ook uit de daad blijken. Zó komen we tot een antwoord op de vraag, wat Nederland doen kan.

Woorden zijn goedkoop, maar daden kosten geld. Met geld kunnen wij Nederlanders niet veel doen in vergelijking met wat de Verenigde Naties of de grote mogendheden doen. Zeker niet veel in verhouding tot de nood van de hele wereld. Zo onrealistisch willen wij niet zijn. Wat Nederland als volk, tendele door de bijdragen die wij via de Rijksbegroting, tendele rechtstreeks kan doen, is wel veel, wellicht van beslissende invloed op een of enkele plaatsen. Op vele plaatsen wordt door Regering en volk hard gewerkt om verbetering in verouderde situaties of acute noodtoestanden te brengen. **Daarbij te helpen om het proces van vooruitgang op gang te brengen of te versnellen is van enorme betekenis.**

Wij moeten dus bescheiden zijn en ons ergens een geschikt werkterrein zoeken. Dat brengt dan tevens **contacten van volk tot volk**. Het laat ons zien welke moeilijkheden bij de uitvoering moeten worden overwonnen en wat men er daarginds voor over heeft. Dan wordt onze critiek minder en onze bereidheid tot hulp groter.

Het laat ons zien hóe en met welke middelen de Verenigde Naties de Voedsel- en Landbouworganisatie, de Wereld Gezondheidsorganisatie etc. werken en proberen te helpen. Als we dan critiek hebben, weten we tenminste waarover we praten. En zeker zal ook onze waardering groeien naar mate we er meer van begrijpen.

Wat Nederland dus kan doen, is iets groots: **het kan deelnemen aan een groot gebeuren over de hele wijde wereld.**

PROF. E. DE VRIES.

aanmerking te komen. Bovendien hebben verschillende van deze gebieden niet slechts deskundigen uit het buitenland ontvangen, maar ook zelf personen voor uitzending ter beschikking gesteld.

De vraagstukken verbonden aan de internationale hulp en de voortgang van de werkzaamheden zijn jaarlijks het onderwerp van gesprek in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Meer in het bijzonder is het echter de Economische en Sociale Raad, waarin achttien landen zitting hebben, die tot taak heeft de ontwikkelingsplannen te stimuleren en die het toezicht heeft op alles wat op dit gebied wordt verricht. Deze raad, die wellicht minder bekendheid geniet dan andere organen van de Verenigde Naties, zoals de Veiligheidsraad, vervult niettemin een uiterst belangrijke taak. Immers door haar worden de werkzaamheden besproken en geleid, die ten doel hebben de goede economische en culturele betrekkingen tussen de staten te bevorderen en vele landen te helpen bij het inhalen van hun achterstand op sociaal en economisch gebied. Hiermede wordt niet alleen een der grondbeginselen van de Verenigde Naties tot uitvoering gebracht, maar wordt ook een onmisbare bijdrage geleverd voor het doen slagen van de activiteiten van de organisatie ter handhaving van vrede en recht.

De organisaties, die mede de verantwoordelijkheid dragen voor de internationale samenwerking op economisch, sociaal en cultureel terrein en voor de internationale bijstand aan minder ontwikkelde landen zijn de zgn. gespecialiseerde organisaties, die overeengekomen zijn samen te werken met de Verenigde Naties en die als zodanig jaarlijks aan de Economische en Sociale Raad over hun werkzaamheden rapporteren. Deze organisaties hebben ieder een eigen terrein van werkzaamheid, waarop zij de uitwisseling van nuttige gegevens bevorderen, problemen bestuderen en adviezen geven, internationale verdragen voorbereiden en verantwoordelijk zijn voor de uitzending van deskundigen naar de minder ontwikkelde landen en het verzorgen van studiereizen voor de fellows. Door deskundigheid en internationale coördinatie vervullen deze gespecialiseerde organisaties een zeer belangrijke functie, met name bij de uitvoering van de internationale projecten voor hulp aan achtergebleven landen. De grootste en belangrijkste van deze organisaties zijn:

I.L.O., Internationale Arbeidsorganisatie, waarin de regeringen der leden-landen en vertegenwoordigers van werkgevers en werknemers uit de aangesloten landen samenwerken tot verbetering van de arbeidsvoorwaarden door middel van verdragen, verhoging van de productiviteit, verplaatsing van arbeidskrachten enz. F.A.O., Voedsel en Landbouworganisatie, die vergroting van de voedselproductie nastreeft en de voeding in diverse landen probeert te verbeteren.

U.N.E.S.C.O., Organisatie der Verenigde Naties voor Onderwijs, Wetenschap en Cultuur, die de internationale samenwerking op het gebied van onderwijs, wetenschap en cultuur bevordert en in de minder ontwikkelde gebieden het alfabetisme bestrijdt, voor leetuurvoorziening zorgt en behulpzaam is bij de organisatie van het onderwijs.

Internationale Bank voor Herstel en Ontwikkeling, die financiële adviezen geeft en leningen verstrekt ten behoeve van ontwikkelingsplannen.

W.H.O., Wereldgezondheidsorganisatie, die de internationale samenwerking bevordert inzake het tegengaan van de verspreiding van besmettelijke ziekten en de minder ontwikkelde landen bijstaat bij de bestrijding van volksziekten en de verhoging van het gezondheidspeil van de bevolking.

Voorts kan nog worden gereleveerd, dat de Technische Hulp Administratie (TAA) van de Verenigde Naties een belangrijke taak vervult op het gebied van de economische ontwikkeling, maatschappelijk werk en de overheidsadministratie.

Op velelei wijzen samenwerkend wordt zo door de leden van de Verenigde Naties een belangrijk werk verricht ten behoeve van het welzijn van allen.

TER KENNISMAKING

met NOVIB, haar doelstelling, samenstelling en achtergrond dient de folder „EEN GRENS DOORBROKEN“ gratis verkrijgbaar en beschikbaar voor ruime verspreiding.

In de geïllustreerde brochure „NIET KLEINER DAN DE WERELD“ wordt dieper en breder ingegaan op de achtergrond waaruit de idealen van NOVIB naar voren komen.

Deze brochure is à 25 ct (te voldoen per postwissel of girooverschrijving) verkrijgbaar.

Bestellingen te richten aan NOVIB Noordeinde 68a, Den Haag gito 645300

DE VERENIGDE NATIES

en
de economische
vooruitgang

Het is voor de economische en sociale ontwikkeling van de minder ontwikkelde landen van het grootste belang, dat dit onderwerp vooral sinds 1948 de permanente aandacht heeft van de Verenigde Naties. Alle staten, die lid zijn van de internationale organisatie, hebben o.m. op zich genomen, de sociale vooruitgang en een hoger welvaartspeil te bevorderen, niet alleen voor zichzelf, maar voor de wereld als geheel. In de praktijk lijkt het soms, of deze beginselen meermalen overstemd worden door politieke tegenstellingen, maar in feite kan de organisatie wel degelijk wijzen op belangrijke resultaten van haar werkzaamheden op sociaal én economisch gebied. Het overgrote deel van de 81 staten, die thans tot de Verenigde Naties behoren, hebben ge-

durende de afgelopen jaren een actief aandeel gehad in het opstellen en uitvoeren van de ontwikkelingsplannen. De economisch meer ontwikkelde landen hebben belangrijke financiële bijdragen ter beschikking gesteld van de Verenigde Naties om de hulpverlening mogelijk te maken en voorts hebben zij vele deskundigen tijdelijk voor werkzaamheden in dienst van de internationale organisatie afgestaan en in hun eigen land studiemogelijkheden geboden aan zgn. fellows uit de minder ontwikkelde landen. De bijdragen van de achtergebleven gebieden zijn niet minder geweest, want zij hebben maatregelen moeten treffen, die soms belangrijke financiële offers vroegen, om voor deelneming van de Verenigde Naties aan hun ontwikkelingsprojecten in

DE SCHOULDERS ERONDER

Gegrepen door de welhaast onbeschrijflijke materiële en geestelijke noden der volkeren in de achtergebleven gebieden van de wereld, en gedreven door internationale solidariteit hebben Nederlanders N.O.V.I.B. opgericht. Men kan deze organisatie zien als een weerspiegeling van vrijwel alle geestelijke, culturele, politieke en maatschappelijke stromingen in ons land. Behalve vele prominente Nederlanders die door hun persoonlijk lidmaatschap deel uitmaken van N.O.V.I.B., zijn nagenoeg alle kerkelijke, culturele, sociale en economische organisaties, alsook de democratische politieke partijen tot deze organisatie toegetreden. Hieruit blijkt dat het besef van internationale verantwoordelijkheid in ons land leeft en dat er grote bereidheid bestaat hulp te verlenen waar deze zo dringend nodig is. Van grote waarde is deze participatie van belangrijke landelijke organisaties omdat N.O.V.I.B. aldus vertakkingen tot in de uiterste hoeken heeft. Doelstelling en samenstelling van onze stichting hebben allerwegen respect en sympathie gewekt, óók bij regering en Staten-Generaal.

Maar..... daarmee is haar bestaansrecht nog niet bewezen! Dat zal pas gebeuren wanneer zij erin slaagt de taken welke zij op zich heeft genomen, met succes uit te voeren. Dat zijn een nationale en een internationale taak. De internationale missie behelst het uitvoeren van projecten, die in de achtergebleven gebieden van de wereld volkeren of volksgroepen een waarlijk menselijk bestaan zullen verzekeren.

Maar daaraan dient vooraf te gaan het vervullen van de nationale missie: het bijeenbrengen van de middelen voor deze projecten. Deze missie is waarlijk niet gering. Wanneer wij in de aanhef van dit artikel schrijven over de „welhaast onbeschrijflijke noden”, welke gelenigd moeten worden, dan is daarmee tevens aangegeven hoe moeilijk het voor ons, westerlingen, is ons deze noden voor te stellen. En toch moet ons volk weten waarom het gaat, omdat zulks immers de mate van medeleven bepaalt.

Dit betekent dus allereerst voorlichting, door heel het land, en daarvoor heeft N.O.V.I.B. haar eigen actieve provinciale en plaatselijke comité's nodig. Deze toch zijn onmisbaar voor een gerichte voorlichting met behulp van een eigen orgaan, van folders, brochures enz.

Dat de Nederlandse persorganen bij deze voorlichting mede een uiterst belangrijke taak hebben is evident en begrip hiervoor is al vaak gedomstreed.

Een andere zeer dringende reden voor de oprichting van deze comité's vormt de actie voor het inzamelen van geld, — nodig voor een doeltreffende hulpverlening. De verwezenlijking van plannen staat of valt met het welslagen van een nationale geldinzameling, waarvoor in elke stad en in elk dorp initiatief en activiteit moet worden ontplooid.

N.O.V.I.B. heeft toestemming gekregen om in de „Week der Verenigde Naties”, van 21 tot 27 oktober a.s., een openbare, nationale geldinzameling te organiseren. Deze actie heeft een tweeledig doel: behalve het bijeenbrengen van een belangrijk bedrag, hoopt N.O.V.I.B. ook belangstelling voor haar werk te wekken en — meer nog — tot medeleven te stimuleren.

Wij denken in dit verband aan de in 1954 gevoerde „dubbel-urloonactie” voor de vluchtelingen in de Oostenrijkse en Griekse kampen. In korte tijd werd toen 4,3 miljoen gulden, overwegend door een dubbel-urloonactie, bijeengebracht.

N.O.V.I.B. hoopt op een dergelijk succes. Een dergelijk bedrag, door de regering aangevuld met een bijdrage uit de voor hulp aan minderontwikkelde gebieden bestemde 25 miljoen pot, zou de financiering van één of enkele behoorlijke projecten mogelijk maken.

Maar ik herhaal: voor het bereiken van een dergelijk succes is het noodzakelijk dat N.O.V.I.B. tot in de uiterste hoeken van het land haar actieve contacten heeft!

Voor het tot stand komen van deze

comité's zijn reeds besprekingen gevoerd met de Minister van Binnenlandse Zaken en met de Commissarissen der Koningin.

Wij mogen op hun medewerking rekenen in dien zin dat de Commissarissen op hun beurt de Burgemeesters — naar wij hopen — bereid weten te vinden tot actieve belangstelling, zodat overal in den lande N.O.V.I.B. in actie kan komen, aangepast aan gewestelijke en plaatselijke situaties.

Op de landelijke organisaties, aangesloten bij N.O.V.I.B., zal een dringend beroep worden gedaan het nodige adressenmateriaal ter beschikking te stellen en hun plaatselijke bestuurders op te wekken een actieve rol in de comité's te vervullen.

Alles wordt bepaald door onze verantwoordelijkheid jegens de naaste, wanneer deze lijdt en onze hulp bitter nodig heeft. Moge gans ons volk hiervan doordrongen worden — en ernaar handelen.

H. OOSTERHUIS.

GESPANNEN VERWACHTING

„Wij wachten maar af”, gaven de „bewoners” der tentenkampen langs de Parijse Seinekade ten antwoord op onze vraag naar hun toekomst. Ze waren hier terecht gekomen door bemiddeling van abbé Pierre, die bij de brugbogen van de Pont Sully en de Pont Tolbiac in de zomer van 1955 ongepermitteerd een aantal stevige tenten liet zetten voor bijna tweehonderd daklozen. „We wachten maar af!” Het werd gezegd door vrijgezelle kerels, door huismoeders en gezinshoofden, zonder vreugde en zonder verbittering, zonder hoop of illusie. „Zij leven voorbij de grens van de wanhoop”, aldus abbé Pierre. In hun ervaring vinden zij geen grond voor reële verwachting. Dat „afwachten” is een negatieve houding. Er schuilt geen enkele actieve verwachting in. Ze hebben het opgegeven. Ze geloven er niet meer in. Hun spreken en optreden krijgen daardoor iets stars en onmenselijks. Mensen kunnen klaarblijkelijk niet leven zonder dat de verwachting kleur en zin geeft aan hun bestaan.

Miljoenen in onze wereld komen aan de verwachting niet toe; komen dus niet toe aan een volwaardig en leefbaar mens-zijn. Honger, dakloosheid, ziekte en werkloosheid zijn in staat om alle wezenlijke menselijke verwachting te doden. Het leven staat dan niet meer gespannen. Het is géén leven meer.

Wie te eten heeft, werken en wonen kan en zijn menselijke rechten vervuld ziet, is bij machte er verwachtingen op na te houden. Hij kan naar de toekomst toe leven, hoopvol en met zinvolle daden. Hij kan zich inzetten voor de toekomst van anderen en daar iets van verwachten. Hij kan gespannen staan op een concreet doelwit, op concrete medemens, op de gemeenschap, op de God in wie hij gelooft. Hij kan actief zijn in zijn verwachting; hij kan zelf werken aan de verwerkelijking van hetgeen hij verwacht in deze wereld.

Novib heeft krachtens haar doelstellingen met beide categorieën van mensen te maken: met de miljoenen zonder verwachting en met de miljoenen die door hun betrekkelijke welstand tot actieve verwachting in staat zijn. Wat de eerste groep betreft, is het de opdracht van Novib een goede bijdrage te leveren tot herstel van de ware menselijkheid, waar deze in haar diepste verwachtingen is geschonden of dreigt te sterven.

Novib heeft zich in eerste instantie bezig te houden, niet met een zaak of een beginsel, maar met mensen. Het gaat in de onderontwikkelde wereld om de opbouw en het herstel van ware menselijke verhoudingen, om concrete mogelijkheden voor mensen om samen met elkaar te bestaan. Daarvoor voelt Novib zich mede verantwoordelijk uit het oogpunt ener universele solidariteit aller mensen, waarvan we ons in de wereld van vandaag gelukkig meer en meer bewust worden. Het is reëel, dat mensen van dat werk van herstel en opbouw een ander verwachten. Het is vanzelfsprekend dat mensen het elkaar mogelijk maken verwachtingen te koesteren.

Novib heeft ook te maken met hen die zich de weelde kunnen veroorloven van de echte menselijke verwachting; Met name richt Novib zich tot het Nederlandse volk; een volk dat zich mag verheugen in voedsel, kleding, scholen, gezondheidsdienst, arbeid en bestaansmogelijkheid voor iedereen; een volk dat zinvol aan z'n toekomst kan denken en er verwachtingen op na kan houden. Dit Nederlandse volk zal door Novib worden aangesproken. Er zal daadwerkelijke belangstelling worden gevraagd voor niet minder dan wereldvraagstukken, waarin het gaat om de bestaansnood van mensen. Er zal een be-

DOEL
De stichting heeft tot doel het bevorderen van internationale gerechtigheid en solidariteit door het verlenen van technische, economische en financiële bijstand, waar zulks gewenst is in overleg en samenwerking met de desbetreffende internationale organisaties.

MIDDELEN TER BEREIKING VAN HET DOEL
De stichting tracht haar doel te bereiken in nauwe samenwerking en overleg met de daarvoor in aanmerking komende Nederlandse instellingen en organisaties voor internationale hulpverlening door:

1. het Nederlandse volk in ruime en objectieve zin voor te lichten omtrent de noden van andere volken of volksgroepen, waar ook ter wereld.
2. volk en regering van Nederland op te wekken tot een rechtvaardige bijdrage ter opheffing van deze noden;
3. het ontwerpen en uitvoeren, bevorderen en coördineren van acties, die op de doelstelling gericht zijn.

roep worden gedaan op het diepste mens-zijn van allen in Nederland. Er zal hun worden gevraagd dit mens-zijn te beleven in ruime en royale medemenselijkheid zonder grenzen. Het is dus geen kleinigheid, waarmee Novib bij het Nederlandse volk komt aanzetten. De verwachtingen zijn gespannen op het grootste waartoe een volk heden in staat kan zijn: zijn levende en daadwerkelijke verantwoordelijkheid voor andere volken, voor het welzijn en het heil van de wereld. Men bedenke echter bij dit alles, dat Novib niet van boven of buiten af vol verwachting naar het Nederlandse volk toekomt. Novib is zelf immers van het Nederlandse volk: een Nederlandse Organisatie voor Internationale Bijstand. In en door Novib wordt het Nederlandse volk zichzelf dieper bewust van hetgeen het in „onze wereld” heeft te doen: zó zal het moeten worden. Niet: Novib verwacht iets van het volk. Maar: in Novib spant een volk zijn eigen idealen en groeiende actieve verwachting op het totale wereldbelang. In zover is Novib, uit het volk opgekomen, reeds nu een teken van de gespannen verwachting, waarin dit volk leeft.

S. JELSMAS M.S.C.

HERVERDELING VAN WELVAART

In alle ontwikkelde landen trekt de overheid als vertegenwoordigster der gemeenschap zich het lot van achterblijvende sectoren en groepen aan. Ruw gesproken zijn er twee methoden die daarbij worden gebruikt: bescherming — in ruime zin genomen — en opwekking van krachten tot herstel. Bescherming omvat sociale voorzieningen, subsidies en wering van buitenlandse concurrentie.

Krachtopwekking is onderwijs en scholing, voorlichting, wetenschappelijk-technisch onderzoek en basisinvesteringen. In vele gevallen bestaat een keuze-mogelijkheid, in sommige niet. Waar dit wel het geval is, verdient de methode van kracht-opwekking naar algemeen gevoelen de voorkeur. Vooral ook voor de betrokken sector eist het zelfrepect dat men zo spoedig mogelijk op eigen benen komt te staan en niet kunstmatig in het leven wordt gehouden.

Tot voor kort strekte de solidariteit met minder bedeelde groepen en sectoren zich niet verder uit dan de grenzen der nationale staten. Thans is een internationale solidariteit groeiende. Deze heeft een zeer ruim arbeidsveld, omdat de welvaartsverschillen tussen landen nog veel groter zijn dan tussen groepen binnen één land.

Bij de internationale verdeling van welvaart kunnen dezelfde twee methoden worden onderscheiden, die in dit geval de vorm aannemen van particuliere en publieke giften enerzijds en kapitaal-investeringen en technische bijstand anderzijds. Veelal bestaat er hier een keuzemogelijkheid, waarbij, gelijk hiervóór werd betoogd, de tweede methode moet worden geprefereerd. Dit kan ook cijfermatig worden geïllustreerd. Vooropstellende dat het doel van de internationale verdeling van welvaart is het opvoeren van het consumptiepeil van de onderontwikkelde landen, kan een rechtstreekse overdracht plaats vinden uit het inkomen der ontwikkelde landen, waarmee de minder bedeelden een zekere verhoging van hun consumptie kunnen bekostigen. Dit zou een duurzame bedeling betekenen. Veel effectiever is het wanneer hetzelfde bedrag wordt gebruikt voor een injectie die de productieve kracht van de betrokken gebieden verhoogt. Naar de ervaring leert wordt een kapitaal-investering gemiddeld in hoogstens 4 jaar terugverdiend door de vergrote productie. Natuurlijk wil deze verhouding tussen investering en opbrengst niet zeggen dat dit altijd automatisch plaats vindt. Er is daarnaast technische bijstand nodig voor het opstellen van projecten, scholing, verbetering van bestuur en gezondheidstoestand. Dit betekent dat de onderontwikkelde landen, hoewel hun kapitaalbehoeften op lange termijn zeer groot zijn, op korte termijn toch slechts een beperkte absorptiemogelijkheid voor investeringen hebben.

Hun eigen besparingen bedragen (excl. de communistische landen) ca 5% van hun inkomen. Aannemende dat deze geheel ter beschikking komen van nieuwe investeringen — wat zeker te optimistisch is gesteld — en rekening houdend met de zojuist genoemde stijging, kan hiermee de consumptie jaarlijks met ruim 1% worden opgevoerd. Dit is in het algemeen juist genoeg om de bevolkingsstijging bij te houden, zodat de welvaart per hoofd hierdoor niet stijgt. De thans plaatsvindende invoer van kapitaal is ongeveer half zo groot als de eigen besparingen, hetgeen dus slechts een bescheiden bijdrage betekent. Bovendien is deze sterk geconcentreerd op olie-

producerende landen en afhankelijke overzeese gebieden.

Anderzijds investeren de ontwikkelde landen 10—15% van hun inkomen, waarmee zij hun welvaart per hoofd jaarlijks met ca. 2% verhogen. Het welvaartsverschil tussen ontwikkelde en onderontwikkelde landen neemt dan ook nog steeds toe. Wat is — in gedachten houdende dat de investeringen in de onderontwikkelde gebieden slechts geleidelijk kunnen worden opgevoerd — de betekenis van een belangrijke verhoging van de kapitaaluitvoer door de ontwikkelde landen?

Wanneer wij hieronder verstaan de Verenigde Staten, West-Europa en de Britse dominions met blanke bevolking, bedraagt hun totale inkomen ca 4/5 van het wereldinkomen, dat wil tevens zeggen dat het ongeveer 4 maal zo groot is als het totale inkomen van de onderontwikkelde landen. Zouden de ontwikkelde landen 1% van hun inkomen investeren in de onderontwikkelde landen — hetgeen voor deze laatste correspondeert met 4% van hun eigen inkomen — dan zou hierdoor de consumptie in de onderontwikkelde landen jaarlijks 1% kunnen toenemen.

Ter vergelijking diene dat de militaire uitgaven van de ontwikkelde landen tezamen 11% van hun inkomen bedragen.

Wat Nederland betreft komt 1% van het nationale inkomen neer op ca f250 miljoen. Onze militaire uitgaven bedroegen in 1956 ca f13¼ miljard, de uitgaven aan tabaksartikelen en alcoholica samen bijna f1½ miljard!!

Deze bedragen dienen als vergelijkingsmaatstaf,

niet om te suggereren dat f250 miljoen slechts een kleinigheid is. In werkelijkheid zou, gezien het feit dat momenteel een zekere bestedingsbeperking nodig is om de nationale uitgaven in te dammen tot de door de beschikbare productie gestelde grenzen, dit bedrag thans zeer moeilijk kunnen worden opgebracht. Ook in de meeste andere ontwikkelde landen heerst een spanning tussen middelen en behoeften. Die extra 1% — of wat er aan ontbreekt — kan er in de meeste gevallen net niet meer bij. Daarom moet het niet alleen als onwil worden beschouwd, wanneer in ontwikkelde landen te kennen wordt gegeven, dat men voor een belangrijke uitbreiding van de kapitaaluitvoer naar onderontwikkelde landen wacht op een zekere ontspanning van de conjunctuur. Voor de ontvangende landen betekent dit intussen een grote onzekerheid, omdat aldus de beschikbaarheid van fondsen voor investeringen afhankelijk wordt gesteld van de conjunctuurbeweging.

Dit alles wordt anders, wanneer in de ontwikkelde landen een algemene bereidheid bestaat, zich hetzij vrijwillig hetzij bij wijze van belastingverhoging een deel van de eigen consumptie te onttrekken ten bate van de investeringen in de onderontwikkelde landen. In dat geval komt deze besteding niet boven op, doch gedeeltelijk in plaats van de overige uitgaven, zodat geen evenwichtsverstoring behoeft te worden gevreesd. Bovendien komt bij een investering in de vorm van een lening of deelneming een deel van de welvaartsvermeerdering ook ten bate van het verstreckende land.

Het spreekt vanzelf, dat de hier gegeven becijferingen slechts een benaderende nauwkeurigheid bezitten. Niettemin kunnen zij een bijdrage leveren tot de concretisering van de problemen waarom het bij de economische ontwikkeling gaat.

Dr. F. HARTOG.

WAT HEBBEN WIJ VOOR DE WERELD OVER

Ik ben geen anti-militarist. Ik sta niet op het standpunt, dat we beter zouden doen de Navo op te doeken. Ik meen, dat de gedachte van een Europese (gedemilitariseerde) veiligheidszone een gevaarlijke gedachte is. En ik geloof, dat het westen onverantwoordelijk zou handelen, als het eenzijdig zou overgaan tot een stopzetting der atoombewapening.

Ik zeg dit alles voorop om ieder misverstand te voorkomen. Doch ondanks dit alles maak ik me toch wel eens zorgen over de vermilitarisering van het denken, die de laatste jaren heeft plaats gehad. Soms krijgt men de indruk, dat de mening veld wint, dat de vrede der wereld gekocht kan worden met de zwaarste waterstofbom, de verst-reikende raket, de snelste lange afstand-bom-menwerper. Overzichten daarover staan dagelijks in de pers. Zij verdringen dit eenvoudige woord uit de schrift: de vrede is het werk der gerechtigheid.

Marx herleidde alle oorlogen tot klassetegenstellingen. Dat is eenvoudig in strijd met de geschiedkundige werkelijkheid. Maar de waarheidsflits in deze gedachte mogen wij vooral niet voorbijzien. Die waarheidsflits is deze, dat een werkelijke en duurzame vrede niet mogelijk is, als tweederde van de gehele mensheid aan of onder de grens van het bestaansminimum moet leven, terwijl één-derde leeft in betrekkelijke voorspoed.

Hier ligt de samenhang tussen het vraagstuk van de minder ontwikkelde gebieden enerzijds, het vraagstuk van de vrede der wereld anderzijds. In de Verenigde Staten leeft 9% van de wereldbevolking met ruim 43% van het wereldinkomen. In Azië leeft 53% van de wereldbevolking met 10,5% van het wereldinkomen. In Europa sterft 24% van de mensen onder de 15 jaar, in Azië en Afrika 40%. In Europa en de Verenigde Staten kan minder dan 5% van de mensen lezen noch schrijven, in Ecuador 80%, in Peru 90%, in Bolivia 92%. Het energie-verbruik per hoofd van de bevolking is in Europa 10, in de Verenigde Staten bijna 30 maal zo hoog als in Azië en Afrika. In de Verenigde Staten en Canada reden in 1953 bijna 50 miljoen personen-auto's, in Afrika iets meer dan 1 miljoen. Genoeg voorbeelden om de tegenstelling te laten zien tussen de rijke en de arme landen, tegenstelling, die nog van jaar tot jaar groter wordt, omdat het grootste

deel van de toenemende wereldwelvaart aan de rijke landen ten goede komt.

Vrede en vrijheid kunnen niet gedijen in een sfeer van armoede, ziekte en onwetendheid. Hulp aan de minder ontwikkelde gebieden is daarom bouwen aan de vrede, omdat het helpt de oorzaken van de spanningen in de wereld weg te nemen. Onze generatie lijkt gedooemd om te leven in de schaduw van de atombom. Maar hulp aan de minder ontwikkelde gebieden vormt de meest waardevolle „atomen voor de vrede“.

Daarom is het een onhoudbare stelling, als men zegt: eerst moet er ontwapening komen en dan kunnen wij een deel daarvan besteden voor de minder ontwikkelde gebieden. Dat wekt de indruk, alsof voor de waarborging van de vrede de wapenning meer essentieel is dan de hulp aan de minder ontwikkelde gebieden. Ik geloof er niets van. Ik geloof, dat een dergelijke stelling de weg van de minste weerstand is. Het lijkt namelijk wel, dat de mensheid gemakkelijker de miljarden opbrengt voor militaire doeleinden dan voor de waarachtige werken des vredes. Ik ben er vast van overtuigd, dat voor een duurzame vrede de hulp aan de minder ontwikkelde gebieden minstens zo essentieel is als al onze militaire inspanningen. De vrede behoort tot de hoogste goederen der mensheid. Maar men kan helaas niet altijd zeggen, dat de mensheid dit altijd blijkt te beseffen. Wat hebben we daadwerkelijk voor de vrede over? Als we de vrede kunnen „kopen“ met een herverdeling van de wereldwelvaart, met een einde te maken aan armoede, ziekte en onwetendheid in de wereld, als we de vrede kunnen „kopen“ met iets van onze welvaart af te staan voor de maatschappelijke opgang van de armen onder de armen, is dan de vrede te duur gekocht?

Op onze wereld van vandaag leven 900 miljoen kinderen. Daarvan lijden er 600 miljoen honger. Denkt U daar nog eens over na en denkt U dan aan het woord van de schrift: de vrede is het werk der gerechtigheid.

Wat hebben wij over voor de vrede? Niet met woorden, maar met daden. Welk offer zijn wij bereid te brengen, gij en ik, voor het hoogste goed der mensheid? Laat onze kinderen niet van ons moeten zeggen, dat we door onze eigen fouten en tekortkomingen de vrede verspeeld hebben.

GEERT RUYGERS.

**één ding is:
zich honger voorstellen
een ander: honger hebben**

(Koreaans spreekwoord)

Op 25 juni 1956 richtten zich een dertigtal Nederlanders in een schrijven tot de Nederlandse Organisatie voor Internationale Bijstand. In dit schrijven, handelende over het vraagstuk van de minder-ontwikkelde gebieden, schreven zij: „Wij menen, dat een zinvolle aanpak van dit vraagstuk slechts kan geschieden op basis van een solidariteit, die wereldlijk is en die ons zo gemeenschappelijk mogelijk doet handelen. Het is deze solidariteit, die noopt tot de permanente bereidheid samen te delen met hen, die veel te weinig hebben om een menswaardig bestaan te kunnen leiden. Dat betekent in casu voor ons Nederlanders: een gedeelte van ons nationale inkomen afstaan ten behoeve van de noodlijdende volkeren”.

Zij stelden hierin de noodzaak van het maken van een concreet begin en schreven: „Met deze daad willen wij te kennen geven, dat regering en volksvertegenwoordiging nu reeds kunnen en moeten overgaan tot het beschikbaar stellen van tenminste 1% van het nationale inkomen ten behoeve van de hulpverlening aan de minder-ontwikkelde gebieden; dat een beweging dient te ontstaan, die, gestadig groeiend, de wil tot daadwerkelijke solidariteit manifesteert, welke regering en volksver-

DAADWERKELIJKE GERECHTIGHEID

tegenwoordiging de nodige ruggesteun verschaft voor het nemen van bedoeld besluit”.

Op dit ogenblik nemen reeds 250 Nederlanders aan de actie deel. Het is een sterk gevarieerde groep van mensen: professoren, doktoren en geestelijken, een oud-minister en een vakbondsleider, studenten, verploegsters en soldaten, handwerkers, ambtenaren en gepensioneerden van verschillende levensbeschouwelijke en politieke overtuiging.

De 1%-gelden van de deelnemers aan de actie „Daadwerkelijke Gerechtigheid” worden gestort op de girorekening van de Nederlandse Organisatie voor Internationale Bijstand.

JUIST OMDAT ALLE DINGEN SAMENHANGEN IS ER HOOP

Het is gemakkelijker om van je welstand af te komen dan van je armoede.

Zo vergaat het ook onze wereld, die voor tweederde in armoede en honger leeft en zich meer en meer het hoofd pijnigt met de vraag, hoe tot algemene welvaart te komen. Een vraag, waarop het antwoord gecompliceerd is, omdat de nood berust op een ingewikkeld stel van oorzaken en gevolgen. Neem China, dat ergens tussen de vijfhonderd miljoen en zeshonderd miljoen mensen telt. Neem India, dat op weg is naar de vierhonderd miljoen inwoners. In beide reuzenlanden schrijnt het probleem van de honger en de armoede op ontstellende schaal. De honger moet worden bestreden met voedsel, dat groeien moet op de akker. De honderden miljoenen boeren van China en India kunnen met al hun inspanningen niet voldoende voedsel winnen van hun minuscule akkertjes. In beide landen krijgt men de indruk, dat er veel te veel mensen leven op te weinig grond dat in stukjes is vergruizeld. Desondanks blijken alle handen nodig te zijn om de oogst binnen te halen, omdat men ziek is van de honger. Er is te weinig voedsel om voldoende energie op te doen, het voedsel is te eenzijdig om de mens te kunnen beschermen tegen allerlei ziekten, die het gevolg zijn van te weinig eiwitten, te weinig mineralen, te weinig vitaminen.

Er is te weinig voedsel, omdat er te weinig energie is.

Er is te weinig energie, omdat er te weinig voedsel is.

Dan is er de kwestie van de landbouwtechniek. Bijna altijd werkt men in de noodgebieden volgens oeroude en gewoonlijk dus verkeerde methoden. Door verkeerd ploegen, verkeerd behandelen, door te weinig mest, vernielt men de grond. Er is mest te kort. India bezit ongeveer de helft van alle koeien in de wereld. Het heeft er rond tweehonderd miljoen. De koe is er een heilig dier. Zij mag niet worden gedood, laat staan opgegeten. Maar bijna alle koeien zijn ziek, meestal tuberculeus. Ze zijn een bron van infectie en ze eten meer op dan alle Indische mensen samen, zonder er vlees of melk voor terug te geven. Zij produceren honderd en zestig miljoen ton mest. Maar omdat er geen brandstof is, gebruikt India veertig procent van de koemest in gedroogde toestand als brandstof. Twintig procent gaat verloren en de rest blijft over om de hongerige aarde te voeden.

In China zijn weinig runderen. Er is dus geen andere mest dan de faecaliën van de mens. Maar omdat de mensen daar zo ziek zijn, is de menselijke mest een bron van besmetting, als zij over de akkers wordt uitgestrooid. Door besmetting via deze mest sterven in China jaarlijks ruim drie miljoen mensen vóór hun tijd aan opgelopen ziekten. Dat is evenveel als er van honger zouden sterven als de akkers niet werden bemest.

Rivieren stromen of wild voorwaarts en slepen kostbare grond mee naar zee en overstromen telkens het land, of kabbelen bedwaard in de smalle en onbruikbare zomerbeddingen. Er zijn nauwelijks stuwdammen, dijken en irrigatiesystemen om het kostbare water te regelen en het land te kunnen bevoelen.

In India zit men vastgevroren in het onwrikbare kastensysteem, de afzondering van de vrouw, het geloof in de zielsverhuizing, die het doden van zelfs de schadelijkste insecten belemmert.

Natuurgebeurtenissen kunnen het uiterst labiele evenwicht in deze samenlevingen bijna altijd zó verbreken, dat ware catastrophes ontstaan. Dat evenwicht is in China door menselijk toedoen zo uitgebalanceerd, dat men, in een poging om de toestand te verbeteren, er niets aan kan veranderen zonder voor de noodzaak te staan alles te veranderen. Alleen reeds de verbetering van de mestgewoonten zou een reeks uiterst omvangrijke veranderingen op technisch, landbouwkundig, industrieel en psychologisch gebied vergen, om van financiën nog niet te spreken.

Deze vage schets wekt reeds een gevoel van wanhoop. Hoe is dit enorme complex van honger en armoede, die een intens gevaar voor de wereld zijn, te veranderen in zelfs maar heel bescheiden welvaart? Maken de onmetelijkheid van de taak en de wanhopige gecompliceerdheid en samenhang der feiten niet elke fundamentele verandering onmogelijk?

De schijn bedriegt. Er is een reeks van mogelijkheden, als men maar genoeg geduld heeft om de definitieve uitwerkingen af te wachten.

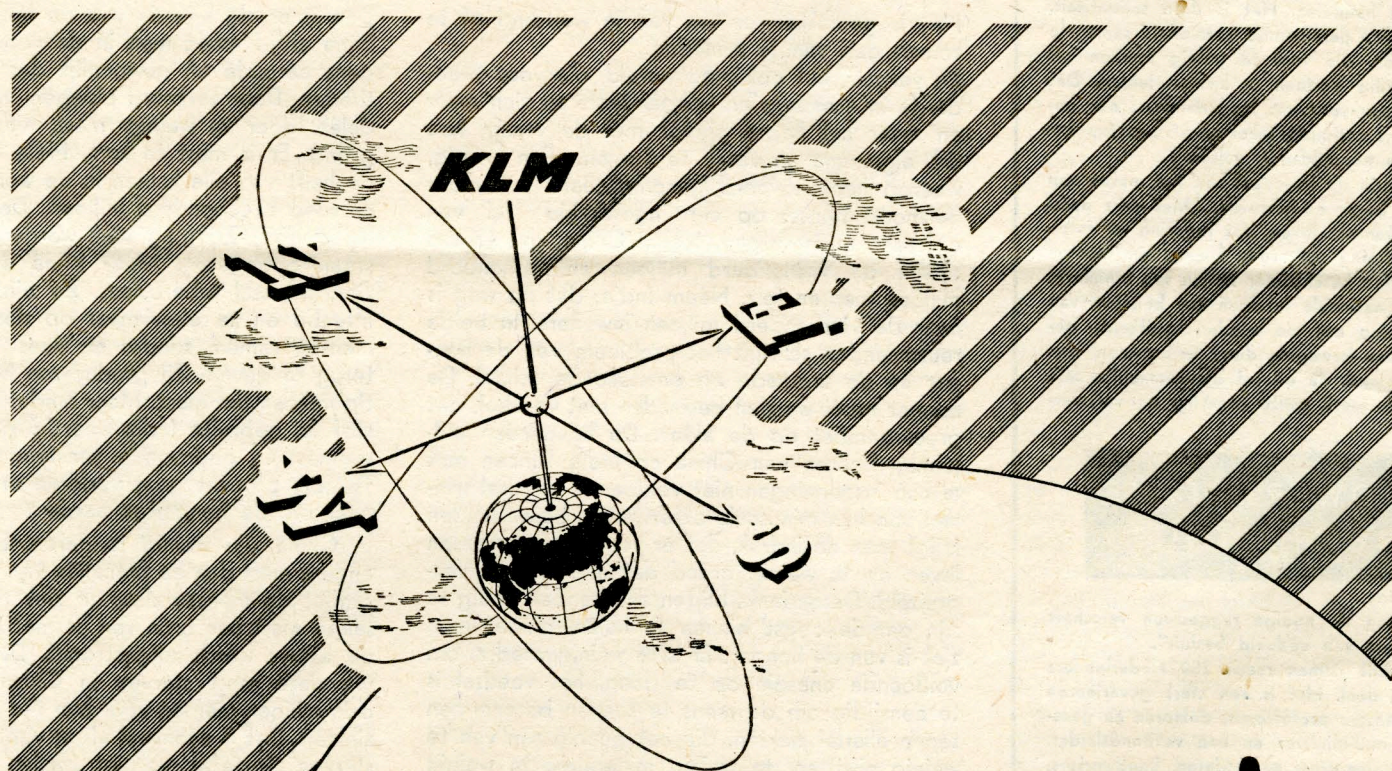
Er is bijvoorbeeld een hoogst belangrijke verwaarloosde mogelijkheid.

Terwijl men de graancultuur in het westen tot grote hoogte heeft opgevoerd, dank zij een grote kennis en verbetering van de graanrassen, heeft men aan de kennis van de rijst, het graan voor het oosten, tot voor kort niets gedaan. Nu is men bezig betere en vruchtbaarder en sterkere rassen te kweken.

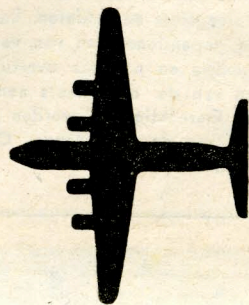
Deze kunnen, zonder dat er verder aan het doen en laten der oosterse boeren maar iets verandert, grotere oogsten en dus een verhoging van de welvaart geven. Het gereedschap dat veelal

Men kan, in afwachting van grote daden, het alvast eenvoudig proberen. Foto FAO

Het luchtruim verbindt alle volkeren!

Dank zij de luchtvaart zien we de afstanden die de volkeren scheiden steeds kleiner worden en het onderlinge verkeer toenemen. De Koninklijke Luchtvaart Maatschappij is er dankbaar voor, dat zij kan meehelpen een beter begrip onder de mensheid te brengen. Zij is zich terdege bewust hoe enorm veel de burgerluchtvaart vermag bij te dragen tot de groei van een blijvende vrede.

ER IS HOOP

wordt gebruikt, is zeer primitief. Modern handgereedschap kan beter en veel gemakkelijker werken mogelijk maken. Alleen reeds de invoering van de zeis kan wonderen doen. Eenvoudige verbetering van de irrigatie, eenvoudige bestrijding der voornaamste ziekteoorzaken, een wat meer gemengde voeding door cultuur- of gewoonteverandering doen eveneens wonderen. Tractoren zijn belangrijk, maar duur, en vragen kennis. Osses en olifanten zijn reeds aanwezig. Door een goede methode zijn ze bruikbaar te maken en zo goed als tractoren en ze hebben geen last van gebroken krukassen. De oprichting van eenvoudige werkplaatsen in de dorpen is een goedkope en doeltreffende manier van industrialiseren.

Juist omdat alle dingen die de nood veroorzaken zo samen hangen, is er ook samenhang in de dingen die welvaart kunnen veroorzaken. Beter zaad, beter handgereedschap, geen malaria en wat dorpsindustrie in een enkel dorp, doorbreken een vicieuze cirkel en kunnen een begin van zegen zijn in een hele streek.

P. H. VAN DIJK.

JEUGD- en WERELDGEMEENSCHAP

Het verband tussen jongeren en wereldgemeenschap is er. Mag ik U daarvan een voorbeeld geven?

Het is een enkel jaar geleden dat een groep jongeren, ongeveer een 120 tussen 17 en 25 jaar, samen was, ergens in Den Haag. Een oudere, tevens spreker, verweet deze jongeren dat zij zo weinig animo vertoonden om de rijen van de verschillende verenigingen, hetzij de politieke, hetzij de sociaal-economische, te komen versterken. „Waarom worden jullie geen lid van de politieke verenigingen of waarom komen jullie niet in de vakverenigingen? Wij hebben jullie nodig. Blijf daar niet weg”, zo sprak hij. En wat antwoordden de jongeren?

„Mijnheer, U maakt ons verwijten dat wij niet komen. U heeft gelijk. Wij komen niet. En ik wil U gelijk erbij zeggen: wij zullen ook nooit komen! Want wat heeft U en alle andere verenigingen, welke er nog zijn mogen, gedaan in de afgelopen tijd? U heeft allemaal met elkaar om de tafel gezeten en U bent het allemaal eens geworden over de noodzaak van 6% loonsverhoging te krijgen. De koek van de welvaart is dikker geworden en nu moeten wij allemaal een stuk meer hebben. Maar weet U wel dat 2/3 deel van de mensen op aarde geen eten genoeg heeft? Zou het niet beter zijn geweest om in deze meerdere welvaart die mensen te laten delen? Zolang U met elkaar daar niet aan denkt, zullen wij nooit bij U komen!”

Hier werd door jongeren duidelijk uitgesproken dat zij niet alleen wereldwijd denken, maar ook dat zij in wereldgemeenschap leven, meer misschien dan de ouderen. Maar zelfs al zouden de jongeren daar nog geheel geen blijk van geven, dan zou dit snel bij de jongeren gebracht moeten worden, want zij — en zij nog veel meer dan de ouderen van vandaag — zullen met deze zaken te maken krijgen in de dag van morgen. De vragen van morgen zullen in de allereerste plaats wereldvragen zijn en daarna en daarom ook nog een keer nationale vragen. Alle nationale vragen zullen bepaald worden door deze wereldvragen. En onder deze vragen zal de vraag naar de mens en naar de menselijke verhoudingen de allereerste en de allerdringendste zijn. En, wanneer wij het goed zien, zal deze vraag op drie vlakken tot ons komen:

a. Op het vlak van de verhouding tussen de continenten. Zal het ene continent over het andere willen heersen of zal het ene continent het andere willen dienen. Hier

worden de vragen van kolonialisme en nationalisme zeer concreet en acuut.

b. Op het vlak van arm en rijk. Zal het ene deel der aarde het andere deel der aarde willen laten delen in zijn rijkdom of zal het ene deel der aarde het andere deel alleen maar met zijn rijkdom aan zich willen binden? En dit geldt zowel van de materiële als van de geestelijke rijkdom. Hier worden de vragen van sociale en culturele en economische aard uitermate concreet en acuut. Het vraagstuk van de onderontwikkelde of minder-ontwikkelde gebieden, of nog anders gezegd: van de landen, waarin zich een zeer snelle sociale verandering voltrekt, staat hier levensgroot voor ons.

c. Op het vlak van blank en bruin. Zal het ene ras in vrede met het andere kunnen en willen leven of zal er op grond van de huidskleur een wederzijdse discriminatie zijn? En daarmee zitten wij midden in — wat wij gewend zijn te noemen — het rasenvraagstuk.

Dit zijn geen vragen meer van elk land afzonderlijk, maar dit zijn wereldvragen. En geen land ter wereld kan ongestraft aan deze vragen voorbijgaan, noch ze alleen vanuit nationaal standpunt benaderen.

Ook geen enkele tak van jeugdwerk kan ongestraft aan deze vragen voorbijgaan, want dan blijft het beneden de maat, welke de wereldsituatie aanlegt; maar vooral niet, omdat de jongeren morgen, wanneer zij de last van het leven op hun schouders zullen overgedragen krijgen, op deze vragen antwoord zullen moeten geven. En hoe zullen zij morgen kunnen antwoorden wanneer zij vandaag de vragen niet leren kennen? En hoe zullen zij morgen kunnen antwoorden, indien zij vandaag niet hebben leren bedenken in welke richting hun antwoord zal mogen en moeten gaan?

Daarom zijn vandaag aan de dag de jongeren dankbaar dat Hare Majesteit de Koningin begonnen is om met Haar rede in de Pieterskerk te Leiden deze vragen aan hen voor te leggen: en ook dat Zij toen een duidelijke weg gewezen heeft in welke richting het antwoord gegeven zou kunnen en moeten worden. Dat dit doorwerkt, bewijst niet alleen het voorbeeld, waarmee dit artikel begon, maar ook het feit, dat in vele takken van het jeugdwerk men diepgaand met deze vragen bezig is.

En wanneer de N.O.V.I.B. door wil gaan op de weg, welke Hare Majesteit toen heeft gewezen, dan ben ik er zeker van dat zij geen vergeefs beroep op de jongeren zal doen.

Ds. N. O. STEENBEEK.

NIET KLEINER DAN DE WERELD

Wat we denken moet zijn waarde doen kennen in wat we zeggen, en wat we zeggen zal zijn waarde bewijzen in wat we doen. Wie je van huis uit ook 't naaste staat — wie je nodig heeft, dát is je naaste.

Uit de toespraak van H.M. Koningin Juliana tot de Nederlandse jeugd op 12 sept. 1953.

Hij die, getuige van het oogenblikkelijk levensgevaar waarin een ander verkeert, nalaat dezen die hulp te verlenen of te verschaffen die hij hem, zonder gevaar voor zichzelf of anderen redelijkerwijs te kunnen duchten, verlenen of verschaffen kan, wordt, indien de dood van een hulpbehoevende volgt, gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden.

Wetboek van Strafrecht, artikel 450.

Wil de vooruitgang der wetenschap de mensheid tot zegen in plaats van tot vloek worden, dan moeten wij in wereldbegrippen denken en de sociale, economische en politieke organisaties opbouwen die de mensheid als geheel van de armoede, nood, ziekte en tijdsdige dood zullen verlossen, welke eeuwenlang haar metgezellen zijn geweest.

Frank Boudreau: „Nutrition as a world problem”.

Alleen door constructieve hulp op zeer grote schaal zullen zij in staat zijn zich binnen redelijke tijd te ontworstelen aan hun huidig lot. Deze hulp wordt op den duur noodzakelijk, omdat het ondenkbaar is, dat de welvaartsverschillen tussen de volkeren bestendig zullen blijven, zonder dat dit tot rampzalige spanningen zou leiden. Daarom kan men wereldhuishoudkundige en staatkundige redenen aanvoeren om op dit ogenblik hulp te verlenen. Wij willen daar evenwel niet de nadruk op leggen, omdat naar onze mening hier allereerst sprake is van een zedelijke beslissing. Juist op grond van dit zedelijk karakter mogen wij als volk niet op anderen wachten. Wanneer Nederland zou besluiten hulp op flinke schaal aan te bieden, zou dit vraagstuk bovendien internationaal in de openbare belangstelling geplaatst worden en zou dit initiatief, zo niet onmiddellijk, dan toch na enige tijd aanmoedigend op andere landen werken.

Uit het adres, waarmede 80 hoogleraren en geestelijken zich in juni 1955 tot de minister-raad hebben gewend.

Geen enkel land, geen enkel volk en geen enkele regering kan en mag zich langer onttrekken aan deze nieuwe verantwoordelijkheid:

zich als een deel van de gehele mensheid solidair te tonen in het beheer van de aan haar toevertrouwde natuurschatten; deze in gezamenlijk overleg, nationaal en internationaal, als goede rentmeesters te onderhouden en voor onnodige uitputting te behoeden;

daarvan aan elkaar rekenschap af te leggen, zoals kan gebeuren binnen het raamwerk der Verenigde Naties;

het nationale en internationale economische leven aan te passen aan de eisen van een goed beheer van de bodemschatten en te komen tot een juist afwegen van de belangen van het tegenwoordige geslacht tegen die van nog ongeboorte generaties.

Het besef van deze verantwoordelijkheid ligt begrepen in christelijke en humanistische beginselen van rentmeesterschap en broederschap; het wordt versterkt door de koude en nuchtere economische gegevens.

Dit besef moet leiden tot een welbewust verwerpen van iedere gedachte aan een zekere „rechtmatigheid” van ongebreidelde winststrevens van individuen, groepen of naties, van kapitalisme zonder rem en imperialisme of machtsvertoon zonder grens.

Prof. dr E. de Vries: „De Aarde Betaalt”

STRIJD TEGEN DE HONGER

PARIJS, 18 maart (AFP). — Abbé Pierre en Josué de Castro, oud-president van de voedsel- en landbouworganisatie van de Verenigde Naties hebben een „wereldvereniging voor de strijd tegen de honger” opgericht. Deze vereniging, die een particulier karakter draagt, zal voorlopig worden gefinancierd uit de internationale prijs die de Castro enkele jaren geleden heeft ontvangen, de opbrengst van de lezingen van Abbé Pierre en het werk van de voddensrapers van Emmaus.

NIET KLEINER DAN DE WERELD

niet kleiner dan de wereld niet kleiner dan de wereld niet kleiner dan de wereld niet kleiner dan de wereld niet kleiner dan de wereld

HET EERSTE

wat u kunt doen, om Uw daadwerkelijke belangstelling voor de idealen van NOVIB te tonen, is het geregeld ontvangen en lezen van dit blad, waarvan in 1957 zes afleveringen verschijnen, in 1958 tien.

HET EERSTE

wat u moet doen om u regelmatige toezending van „Onze Wereld” te verzekeren is: duidelijk bijgaande strook invullen.

DE PRIJS VOOR DE AFLEVERINGEN VAN 1957 MOOGT U ZELF BEPALEN.

Vul maar in wat u voor „Onze Wereld” kunt en wilt missen. Alle bedragen van 1 tot 100 gulden en daarboven zijn nuttig. Stel dat invullen niet uit; integendeel, doe dat nu

HET EERSTE

In envelop met 4 cts postzegel naar: NOVIB, Noordeinde 68a, Den Haag.

naam: .....

adres: .....

plaats: .....

abonneert zich op ONZE WERELD en betaalt voor het jaar 1957 per

girostorting of postwissel f.....

TOEKOMST-MOZAIEK

Kinderen, ook kinderen uit Lybië, willen graag veel weten. Toekomstige onwetendheid zal toekomstige armoe betekenen; goed opgezet onderwijs zal op den duur bevrijding uit de bestaande armoe betekenen.

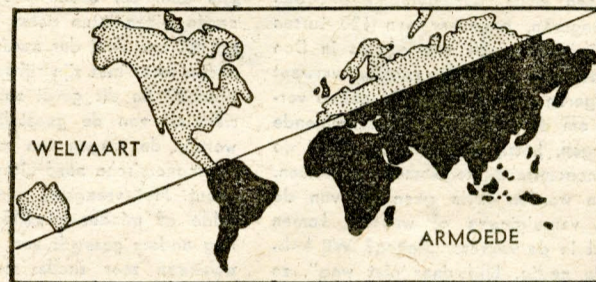

Foto UNICEF

Een jongen van 12 jaar uit Jordanië, wachtend op zijn rantsoen van UNICEF. Twaalf jaar: nog haast geen verleden; en een toekomst? Lees de toekomst van deze jongen maar van zijn gezicht af. Alle hoop van zijn dorpje Samou staat erop getekend; of zeggen die ogen nog iets anders dan: „afwachten maar!”

Foto UNESCO

1/3 deel van de mensheid eet er goed van en verbruikt 85 % van het wereldinkomen;

de mensen behoeven niet werkeloos te zijn, want er is volop werk; één werker moet 5 mensen onderhouden;

men wordt gemiddeld 70-72 jaar en de zuigelingensterfte is slechts 2 op 100;

aan t.b.c. en aan malaria sterven vrijwel geen mensen;

op 1200 inwoners komt één arts voor en er is uitstekende medische hulp bij ziekte en ongeval;

het gemiddeld jaarinkomen bedraagt f 3000.— per persoon;

van honger komt niemand om.

2/3 deel van de mensheid lijdt aan honger en ondervoeding en beschikt over slechts 15 % van het wereldinkomen;

de tot werken in staat zijnde mensen zijn 3 tot 4 maanden per jaar werkeloos; elk moet 15 mensen onderhouden;

men wordt er amper 30 jaar oud; een vijfde tot een kwart van het aantal babies sterft reeds in het eerste levensjaar;

aan t.b.c. sterven jaarlijks 3.000.000 mensen; aan malaria lijden 300.000.000 mensen;

miljoenen lijden en sterven zonder ooit een dokter te hebben gezien; op 50.000 inwoners komt één arts voor;

gemiddeld verdient men f 400.— per persoon per jaar;

van honger komen jaarlijks miljoenen om.

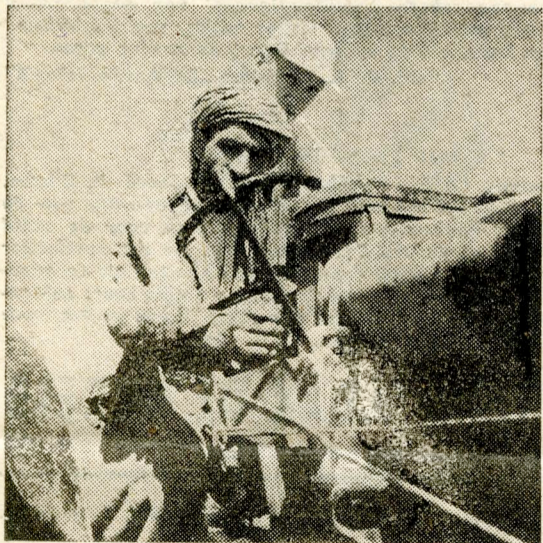

Foto FAO

Technische ontwikkeling is nodig, wil Afghanistan op een welvarende toekomst aansturen. Zolang de bevolking nog niet zelfstandig kan sturen, zijn helpende handen nodig.

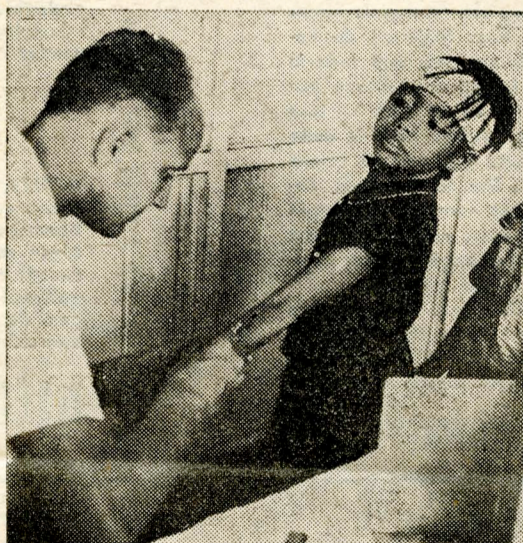

Foto UNICEF

Gezonde Philippijnse kinderen waarborgen een gezond Filippijns volk in de toekomst. Hoeveel „injecties” zijn er voor een gezonde toekomst van vele landen nog nodig?

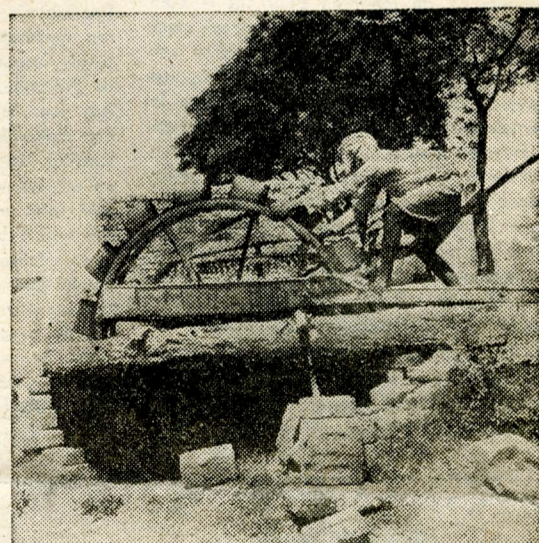

Foto FAO

De toekomst van Pakistan is afhankelijk van water. Zonder water geen vruchtbaar land, geen voedsel, geen gezondheid, geen energie, geen ontwikkeling, geen toekomst.